

บทที่ 412

I live to please God, not to please man.

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในสิบกว่าปีที่ผ่านมา ลูกได้ทำหน้าที่อย่างหนึ่งของการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งอย่างเต็มทีและด้วยความเต็มใจ นั่นคือการประกาศข่าวดี ลูกใช้ทุกวิถีทางในการดำรงชีวิตประจำวันในการทำพันธกิจสำคัญยิ่งข้อนี้ และในวัยนี้ของชีวิต ลูกมีข้อสรุปง่ายๆ กับตัวเอง แม้ว่ามันอาจจะไม่ใช่เป็นคำตอบที่ถูกต้องตามหลักเทววิทยา นั่นคือ การประกาศข่าวดีที่ได้ผลที่สุดคือ การดำรงชีวิตให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวเรา โดยเราอาจจะไม่ต้องไปเอ่ยพระนามของพระเจ้าให้คนข้างเคียงฟังตอนตันเลย ผู้สนใจจะเป็นคนมาถามเราเอง

ลูกมีโอกาสร่วมงานกับเพื่อนสองคนในโครงการใหญ่โครงการหนึ่งในขณะนี้ เป็นดีออกเตอร์ทั้งคู่ คนหนึ่งขออนุญาตเรียกลูกว่าหม่ามี เพราะอายุเขาอยู่ในวัยเป็นลูกของลูกได้ ดร.คนนี้เฝ้าสังเกตการทำงานของลูกและบอกว่าเขาเองได้เรียนรู้หลาย ๆ อย่างจากลูก แม้ว่าในเวลาเดียวกัน ลูกเองก็ได้เรียนรู้หลายอย่างจากเขาในด้าน IT และเรื่องเกี่ยวกับ NET ทั้งหลายที่เดิมลูกไม่มีความรู้เลย วันก่อนหลังจากเราประชุมกันเสร็จ เขาถามคำถามขึ้นมาตื้อ ๆ ว่า

“หม่ามีครับ ขอถามอะไรหน่อยเถอะ ผมไม่เคยเห็นใครในวัยหม่ามีที่เวลาทำงานจะโฟกัส ทั้งทุ่มเทและมีความตั้งใจแน่วแน่อย่างหม่ามีเลย อีกทั้งหม่ามีมีความสุขมากในการทำงาน เคล็ดลับของหม่ามีคืออะไรครับ?”

โครงการที่เรากำลังวางแผนกันอยู่ เป็นโครงการรับใช้สังคมและเพื่อนมนุษย์ ไม่ใช่โครงการธุรกิจที่จะทำเงิน ลูกมองหน้าเขา หัวเราะก่อนพูดตอบว่า “หม่ามีขอตอบเป็นภาษาอังกฤษได้ไหม ทุกวันนี้ I live to please God, not to please man.”

เขายังไปเลย “อธิบายเพิ่มเติมให้ผมฟังหน่อยได้ไหมครับ เพราะผมไม่ใช่คนคริสต์”

เพื่อนถามมาเช่นนี้แล้ว ได้ที่ชี้แะวังเลย 😊

ลูกอธิบายให้เขาฟังว่า หลังจากได้มาเป็นคริสตชนแล้ว (เขาทราบประวัติของลูกดี) ลูกศึกษาและปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าประกอบการสวดภาวนาทุกๆ วัน มาเป็นเวลากว่าสองทศวรรษ และแล้วลูกก็ได้ค้นพบพระเจ้า การค้นพบพระเจ้าทำให้มุมมองในการดำรงชีวิตของลูกเปลี่ยนไป เพราะการค้นพบพระเจ้า ทำให้ลูกเห็นความไร้สาระในการดำรงชีวิตในหลายๆ ด้านของมนุษย์ ซึ่งรวมทั้งลูกเองด้วย ลูกจึงค่อยๆ ตัดสิ่งๆ ที่คิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระในการดำรงชีวิตออก แน่นนอนมันย่อมกระทบกระเทือนตัวตนของลูกในสังคม เพราะลูกบอกกับตัวเองว่า หากเพื่อนฝูงเห็นว่าลูกเอาแต่พระเจ้าเป็นหลัก เลยไม่อยากคบลูก ก็ขอเป็นไปเช่นนั้นเถอะ หากเพื่อนคริสตชนด้วยกันต้องการให้ลูกทำในสิ่งที่ลูกคิดว่าไม่เป็นไปตามคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า ลูกก็ยอมที่จะเดินออกห่าง การทำผิดแล้วก็ไปแก้บาป ลูกคิดว่าเป็นการเอาเปรียบน้ำพระทัยดีของพระเป็นเจ้าของเรา ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ เห็นพระเจ้าในชีวิตของลูก ตั้งแต่เข้าดินมา ลูกก็เข้าห้อง My Little Chapel ที่บ้าน สวดขอบพระคุณพระองค์สำหรับบ้านใหม่ ก่อนออกจากบ้าน สวดขอพระพรในการดำเนินชีวิตวันนั้น พร้อมขอพรให้แก่ทุกคนที่ลูกจะพบในวันนั้นและทุกวัน ตอนกลางคืน

สวดส่ายประจำ 1 ชั่วโมง ... เป็นอันว่าตลอดทั้งวัน สิ่งที่สำคัญและเด่นชัดที่สุดสำหรับชีวิตของลูกคือ พระเจ้า สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง นอกนั้นคืออันดับรอง แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ลูกได้ค้นพบความสุขเต็มเปี่ยมในหัวใจ ควบคู่กับความ รู้สึกถึงการทรงประทับอยู่ของพระองค์ในใจลูก 😊 และที่น่าอัศจรรย์คือ แทนที่เพื่อนๆ ในสังคมจะเห็นลูกเป็นคนแปลกจากพวกเขา กลับกลายเป็นว่า บรรดาผู้ใหญ่ทั้งหลายในสังคมกลับให้เกียรติลูก เพราะเห็นว่าลูกมีความเชื่อ ความศรัทธาในพระเจ้าด้วยความจริงใจ ไม่ใช่เป็นการแอบอ้างเพื่อหน้าตาหรือเหตุผลอื่นใด ในเวลาเดียวกัน ลูกเองก็ รู้สึกได้ว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยในการถวายตัวทั้งครบของลูกในการรับใช้พระองค์ ลูกจึงกลายเป็นคนที่มีความสุขมากที่สุดคนหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะใดหรือสภาวะใดก็ตาม

เพื่อนของลูก ถามลูกต่อว่า “ช่วยแนะนำผมหน่อยได้ไหมครับว่าผมควรจะทำอย่างไรจึงจะมีความสุขอย่าง หม่ำมี”

ลูกคิดหนึ่งแว็บ “Find God!”

ตอนนี้เพื่อนคิดมั่งและถามลูกต่อ “How?”

เอาละสิ ตอบยังงี้ดี ลูกไม่ทราบจริงๆ ว่าจะตอบเขาอย่างไร

“ก่อนอื่นใด เธอต้องเปิดใจก่อน สวดอธิษฐานต่อพระเจ้าว่าเธออยากรู้จักพระองค์ เดียวพระองค์จะประทาน พระพรให้เธอเอง หม่ำมีจะสวดภาวนาให้ อันที่จริง ก็สวดให้ทุกคืนอยู่แล้ว และเธออาจจะเริ่มอ่านหนังสือหลักธรรม คำสอนและไบเบิลได้อารีย์ที่หม่ำมีให้เธอก่อน ไม่เข้าใจมาถาม หม่ำมีจะอธิบายให้”

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสเคยตรัสว่า “คริสตชนที่ไม่มีความชื่นชมยินดีคือ คริสตชนที่เจ็บป่วย”

จะมีใครใหม่ที่ยากจะตามแบบคนเจ็บป่วย?

เราจะประกาศข่าวดีได้อย่างไร ถ้าหน้าตาเราอมทุกข์?

ลูกจึงสรุปกับตัวเองแบบง่ายๆ ว่า ความสุขบนใบหน้าของเราธรรมดาๆ นี้แหละ จะเป็นการประกาศข่าวดีได้ อย่างที่ดีที่สุด ความสุขที่เกิดจากการมีพระคริสต์ประทับอยู่ในใจของเรา จะดึงดูดให้คนมาหาพระเจ้าเอง และการ ประกาศข่าวดีในลักษณะเช่นนี้แหละจะนำความชื่นชมยินดีมายังทั้งผู้ประกาศข่าวดีและผู้รับข่าวดีอย่างแท้จริง

“อย่ากลัว จงพูดต่อไป อย่าเงียบเลย เพราะเราสถิตอยู่กับท่าน” กิจการอัครสาวก 18:9-10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนึ่ง

www.moving-themountain.com

ป.ล. เพื่อเป็นการรักษารักโลก ขอให้ท่านผู้อ่านที่รับ “บทสวดของฉัน” เป็นจดหมาย กรุณาส่งอีเมลล์ของท่าน พร้อมทั้งหมายเลขบนของ มายังอีเมลล์ของผู้เขียน sarindhorn@showworking.co.th เพื่อจะได้ลดการใช้กระดาษและซองจดหมาย ขอขอบคุณค่ะ

